

«Μαθήματα που έμαθα από τον πατέρα μου», του Marty Nemko

(Ο Marty Nemko είναι ειδήμων σε θέματα εκπαίδευσης και καριέρας, με διδακτορικό στην εκπαίδευση από το University of California, Berkeley των Η.Π.Α., έχει θητεύσει ως ειδικός σύμβουλος σε περισσότερα από 15 πανεπιστήμια των ΗΠΑ, και είναι παράλληλα συγγραφέας και αρθρογράφος σε μεγάλες εφημερίδες, όπως οι New York Times, Wall Street Journal, Washington Post, Los Angeles Times και το περιοδικό Time).

Ο πατέρας μου, μου έδωσε πολλά μαθήματα σχετικά με τη δουλειά.

Έχοντας επιβιώσει από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, τον μετέφεραν από την Ευρώπη με ένα εμπορικό πλοίο και τον ξέβρασαν στο Μπρονξ της Νέας Υόρκης, στις Η.Π.Α., χωρίς να έχει ένα σεντ στην τσέπη του, χωρίς ένα συγγενικό πρόσωπο που να έχει επιζήσει, χωρίς να ξέρει μία λέξη αγγλικά, φέροντας μόνο τα σημάδια από τα βασανιστήρια του Ολοκαυτώματος. Τι ήταν το πρώτο πράγμα που έκανε; Έπιασε μια δουλειά, την πρώτη που βρήκε. Ήταν δουλειά εργάτη, με τον βασικό μισθό, σε ένα εργοστάσιο που έφτιαχνε πουκάμισα. Μετά τη δουλειά, πήγαινε στο νυχτερινό σχολείο, στο Roosevelt High School, για να μάθει αγγλικά. Τα Σάββατα πούλαγε τα πουκάμισα που έφτιαχνε το εργοστάσιο στο οποίο εργαζόταν μέσα σε μία χαρτονένια κούτα στους δρόμους του Χάρλεμ, μέχρι που μάζεψε αρκετά λεφτά για να πληρώσει την εγγύηση και το πρώτο ενοίκιο για ένα πολύ μικρό μαγαζάκι στο Μπρούκλιν. Μετά από πέντε χρόνια, τα έσοδα του από το μαγαζί αυτό του επέτρεψαν να μεταφέρει την οικογένειά μας από το μικρό υπόγειο στο Μπρονξ, στο ισόγειο μιας διώροφης κατοικίας στο Κουνινς. Ο πατέρας μου, δεν έκανε ποτέ ψυχοθεραπεία, ούτε σπατάλησε ιδιαίτερο χρόνο διηγούμενος με πικρία ιστορίες για το Ολοκαύτωμα. Τον ρώτησα κάποτε γιατί, και εκείνος απάντησε: «Οι Ναζί σκότωσαν τους γονείς μου και τα αδέρφια μου και με βασάνισαν για πέντε χρόνια. Δεν θα τους επιτρέψω να πάρουν τίποτε άλλο.» **Δίδαγμα: Είναι χάσιμο χρόνου να κοιτάς πίσω – κοίτα πάντα μπροστά!**

Με τα χρόνια, γνώρισα κι άλλους επιζώντες από το Ολοκαύτωμα – τουλάχιστον καμιά δωδεκαριά. Κάθε ένας από αυτούς, με κάθε μέτρο σύγκρισης, φαινόταν να απολαμβάνει τη ζωή όσο οι περισσότεροι άνθρωποι και, σίγουρα, έβγαζε ένα αξιοπρεπές μεροκάματο για να στηρίζει την οικογένειά του. **Δίδαγμα: Αν αυτοί το κατάφερναν, εγώ δεν είχα καμία δικαιολογία για να παραπονιέμαι!**

Σαν παιδί, θυμάμαι τον πατέρα μου να ξυπνάει πάντα νωρίς, να ντύνεται ήσυχα και να φεύγει για τη δουλειά. Προκειμένου να φτάσει εγκαίρως για να ανοίξει το μαγαζί του με τα ρούχα στις 8:30 το πρωί, έπρεπε να φεύγει από το σπίτι στις 7:00. Έπρεπε να παίρνει το λεωφορείο Q17A μέχρι την λεωφόρο Τζαμάικα, από όπου έπαιρνε το τρένο BMT για την λεωφόρο Έλντερ, στο Μπρούκλιν. Στο τελευταίο κομμάτι της διαδρομής του, περπατούσε περίπου 1χλμ. –με βροχή, χιόνι ή ζέστη- μέσα από μια γειτονιά που μύριζε σαν σκουπιδότοπος. **Δίδαγμα: Η δουλειά είναι σπουδαίο αγαθό - τελεία και παύλα!**

Όταν ήμουν δώδεκα χρονών, μερικά Σάββατα βοηθούσα στο μαγαζί του πατέρα μου. Η βασική μου δουλειά ήταν να προσέχω να μην κλέψει κανείς τίποτα, ένας δωδεκάχρονος υπεύθυνος ασφάλειας. Δεν ήμουν μόνο ο πιο άπειρος φύλακας, αλλά έλαβα και την συντομότερη εκπαίδευση του κόσμου: **Να σέβεσαι, αλλά να υποπτεύεσαι.** Ή όπως λέει μια αραβική παροιμία «**Έχε εμπιστοσύνη τον Αλλάχ, αλλά δέσε σφιχτά την καμήλα σου**».

Ο πατέρας μου αγόραζε στην μητέρα μου σχεδόν οτιδήποτε εκείνη ήθελε, αλλά σπάνια αγόραζε κάτι για τον ίδιο. Παρόλα αυτά, ήταν ένας άνθρωπος ευχαριστημένος με τη ζωή του. **Δίδαγμα: Η ευχαρίστηση**

στη ζωή πηγάζει από τα επιτεύγματα και τις σχέσεις, πολύ περισσότερο από ότι από τα αποκτήματα!

Ο πατέρας μου συνέχιζε να έχει το μικρό του μαγαζάκι με τα ρούχα και να απολαμβάνει τη δουλειά του μέχρι τα 80 του χρόνια, έως ότου κάποιος του έκανε μια προσφορά για να το αγοράσει που δεν μπορούσε να αρνηθεί. Στον πατέρα μου άρεσε πολύ και η οδήγηση, οπότε, όταν συνταξιοδοτήθηκε, έκανε τον σοφέρ για άλλους ηλικιωμένους που γνώριζε, που δεν μπορούσαν πλέον να οδηγούν. Παράλληλα, μεγάλωνε ντομάτες στη μικρή του αυλή, τις οποίες χάριζε σε γείτονες και φίλους. Δίδαγμα: Να δίνεις στους άλλους με όποιον τρόπο μπορείς και σου ταιριάζει!

Ο πατέρας μου απεβίωσε πρόσφατα, 6 εβδομάδες πριν από τα 87α γενέθλια του. **Χωρίς ποτέ του να κάνει κήρυγμα, μου δίδαξε πολλά!!!**